

20.

Стойна и Юди.

Стойно ле, лична невесто!
Седнала Стойна, седнала
На първи великъ четвартокъ,
Да шіе Стайна, да крое
На Стоя тенка кошуля,
За себе бѣла сагіа.
Тамъ дека она шіеше,
Тамъ дека она кроеше,
Свиха сѣ, Стойно, завиха
Две силни вилни ветрушки,
Тà ми те, Стойно, завиха,
Тà ми те тебе дигнаха,
Тà ми те тебе носиха
На Юдинско 'оролище
'Оролище, вирилище,
Дека Юди 'оро игратъ.
Те Фаті'а на 'оро-то
На 'оро-то на танец-отъ.

Стойна си 'оро играе
Играе и сждзи роне.
Догледа ъ стара Юда,
Тà и веле и говоре:
„Стойно ле лична невесто!
Що 'оро играшъ и плачишъ?
Дамъ ти не тешко за дома,
За твое-то мъшко дете,
За твоя-та първа любовъ?
Не бери кахаръ, касаветъ;
Вчера отъ там' минахме
Край ваши-те тешки порти;
Твоя-та стара свежрва
Мъшко си дете люляше,
Емъ нему песна пееше:
„нани ми сино, сираче!
Кога си ризикъ немало,
Майка-ти да те изгледатъ.“

21.

Олошки-те отъ градина-та.

Сѣ пофали жълта дуна отъ градина-та, —
„Како мене, спроти мене по 'убо' нематъ?“ —
ъ дочула яболнища отъ градина-та, —
„Що сѣ фалишъ жълта дуно кошогла'ице!
Я ке родамъ многу благи яболка,
Ке ме ядѣтъ мезе по ракіа. —“
Ми ъ дочу трандафил-отъ отъ градина-та, —
„Що сѣ фалишъ яболнища бре шупливице!
Я ке цутамъ многу цвеке въ година,
Ке ме берѣтъ многу млади юнаци,
И невести, тà и млади девойки.“
Ми го дочу крива лоза винена, —